

#1 Internationale Bestsellerauteur

SYLVIA DAY

Haar verlangen
wordt zijn lust...

Betoverd

Over het boek

Alles rond Max Westin was een beetje ruw en een beetje ruig. Hij was een primitief wezen. Net als zij. Ze kon zijn lust ruiken en voelen als hij in de buurt was. Hij hield haar hand net iets te lang vast en keek haar net iets te lang aan met een blik die zijn passie verried. Hij wilde haar hebben en... temmen.

‘Victoria.’

Haar naam, slechts een woord, maar zo bezitterig uitgesproken dat ze bijna een halsband om haar nek voelde. ‘Het zit in je natuur,’ mompelde hij. ‘Het verlangen om bezeten te worden.’

Over de auteur

Sylvia Day is de #1 *New York Times*- en internationale bestsellerauteur van meer dan twintig romans. Haar boeken verschijnen in meer dan veertig landen en wereldwijd zijn er tientallen miljoenen exemplaren in druk. Ze is een #1 bestsellerauteur in eenentwintig landen en ze werd genomineerd voor de Goodreads Choice Award voor beste auteur.

Volg de auteur op sylviaday.com, facebook.com/authorsylviaday en twitter.com/sylday.

Van dezelfde auteur in de *Crossfire*-serie:

Verslaafd aan jou
Begeerd door jou
Verbonden met jou
Bezeten van jou

Overige titels van dezelfde auteur:

Zondig hart
Gesloten hart
Veroverd hart

Bezoek onze internetsite www.awbruna.nl voor informatie over onze boeken, volg @AWBruna op Twitter of bezoek onze Facebook-pagina [Facebook.com/AWBrunaUitgevers](https://www.facebook.com/AWBrunaUitgevers).

Sylvia Day

Betoverd

A.W. Bruna Uitgevers

Oorspronkelijke titel

Spellbound

Copyright © 2013 by Sylvia Day. All rights reserved.

Published by arrangement with HarperCollins Publishers.

Een vertrouwd soort magie (A Familiar Kind of Magic), copyright © 2007 by Sylvia Day, verscheen eerder als *Alluring Tales: Awaken the Fantasy*, en *Die oude, vertrouwde zwarte magie (That Old Black Magic)*, copyright © 2008 by Sylvia Day, verscheen eerder als *Alluring Tales: Hot Holiday Nights*. Beide verhalen zijn eerder uitgegeven door Avon Red, een imprint van HarperCollins Publishers.

Vertaling

Marike Groot en Sander Brink, Grootenbrink Vertalingen

Omslagbeeld

© Penguin UK

Omslagontwerp

Bram van Baal

© 2014 A.W. Bruna Uitgevers, Utrecht

ISBN 978 94 005 0475 2

NUR 302

Behoudens de in of krachtens de Auteurswet van 1912 gestelde uitzonderingen mag niets uit deze uitgave worden veelevoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Voor zover het maken van reprografische veelevoudigingen uit deze uitgave is toegestaan op grond van artikel 16 h Auteurswet 1912 dient men de daarvoor wettelijk verschuldigde vergoedingen te voldoen aan Stichting Reprorecht (Postbus 3060, 2130 KB Hoofddorp, www.reprorecht.nl). Voor het overnemen van gedeelte(n) uit deze uitgave in bloemlezingen, readers en andere compilatiewerken (artikel 16 Auteurswet 1912) kan men zich wenden tot de Stichting PRO (Stichting Publicatie- en Reproductierechten Organisatie, Postbus 3060, 2130 KB Hoofddorp, www.cedar.nl/pro).

Inhoud

Een vertrouwd soort magie	7
Die oude, vertrouwde zwarte magie	55
Vrouw van zwarte magie	89

Een vertrouwd soort magie

Eindelijk was de Jager gekomen.

Victoria bestudeerde hem zorgvuldig via de beelden van de bewakingscamera die op de receptieruimte van haar kantoor stond gericht. Het stijlvolle Armani-pak dat hij droeg, kon het roofdier dat erin zat niet verhullen.

De Jager was lang en donker, en bewoog zich met een nonchalante arrogantie waarvan ze ging spinnen. Hij keek niet om zich heen, volkomen gefocust als hij was op het moment waarop ze samen in dezelfde ruimte zouden zijn. Alleen.

Terwijl ze in haar handen wreef, klonk er een schor gegrom. De Hoge Raad stond weer klaar om de strijd met haar aan te gaan. Ze glimlachte en streek haar haar glad, zoals haar soort gewoon was. Deze Jager was machtig, dat kon ze zelfs door de muren heen voelen.

Het was een bewijs van haar eigen kundigheid dat Zij een magiër zoals hij achter haar aan stuurden. Daar moest ze zich wel gevleid door voelen. Tenslotte had ze met opzet de wetten overtreden en doelbewust precies die machten ontstemd die Darius van haar hadden afgenomen. En hier kwam haar 'straf' haar kantoor binnenlopen met die goddelijke, langbenige passen. Ze was zeer in haar nopjes over hun keuze.

Hij wierp de receptioniste een hemelschokkende glimlach toe voordat ze de deur achter hem sloot. Daarna richtte hij zijn aandacht op Victoria en zette zijn zonnebril af.

O jeetje.

Ze sloeg haar in zijden kousen gehulde benen over elkaar om de plotselinge hunkering ertussen te stillen.

Doordringende grijze ogen namen haar op vanuit een gezicht dat zo knap was dat ze bijna de neiging had om van haar stoel op te staan en zich tegen hem aan te vlijen. Die

stevige kaak... die fraai gevormde lippen...

Maar dat kon ze natuurlijk niet doen. Ze moest eerst kijken of hij zou onthullen wie hij was of dat hij van plan was te doen alsof. De Hoge Raad besepte nog steeds niet hoeveel macht Darius haar had nagelaten. Ze beseften nog niet hoe diep haar bewustzijn ging.

Ze keek naar het portretje in een kristallen lijst op haar bureau van een man met een leuk kuiltje in zijn wang die liefdevol naar haar glimlachte. Prachtig weergegeven in olie-verf, met gouden lichtjes die in zijn blonde haar dansten, wekte de aanblik van Darius een vertrouwde pijn van verlies en hartzeer op die haar vastberadenheid alleen maar groter maakte. De verspilling van zijn leven vervulde haar met de behoefte aan vergelding.

Victoria stond op en stak haar hand uit. De Jager nam hem ontspannen aan, maar de tastbare kracht in zijn aanraking verraadde hem.

‘Mr. Westin,’ fluisterde ze, terwijl ze een heerlijke rilling onderdrukte. Ze zou de Raad voor dit geschenk moeten bedanken als ze met hem klaar was. Wat was hij donker; zijn huid, zijn ravenzwarte haar, zijn aura. Vleesgeworden seks. Ze kon het ruiken, voelen aan zijn nabijheid. Dat was overduidelijk de reden waarom hij als Jager succes had. Ze was nu al vochtig en begerig.

Max Westin hield haar hand net iets te lang vast en zijn door dikke wimpers omlijste ogen maakten duidelijk dat hij van plan was haar te krijgen, haar te temmen. Zoals alle katjes vond Victoria het leuk om te spelen, dus streeelde ze met haar vingertoppen over zijn handpalm terwijl ze zich terugtrok. Zijn ogen verwijdden zich bijna onmerkbaar, een kleine aanwijzing dat ze hem zou kunnen raken als ze daar echt moeite voor deed.

Uiteraard was dat precies wat ze van plan was. De Raad stuurde alleen maar Hun beste, meest gewaardeerde Jagers achter haar aan, en ze wist dat ze Hen tartte als Hun elite een rampzalige mislukking te verwerken kreeg. Dat was het

enige wat ze kon doen om te voorkomen dat ze zich hulpeloos voelde: Hen er wreed aan herinneren hoe geweldig Darius was geweest en wat Zij waren kwijtgeraakt door zijn nodeloze opoffering.

‘Miss St. John.’ Westins stem was een ruwe streling. Alles aan hem was een beetje ruw, een beetje grof. Een primitief wezen. Net als zichzelf.

Victoria gebaarde naar de stoel voor haar bureau met glazen blad. Max deed het knoopje van zijn jas los en liet zich in de stoel zakken, met zijn donkerblauwe broek strakgespannen over stevige dijen en een indrukwekkende bobbel ertussen.

Ze likte haar lippen af. Yum...

De ene kant van zijn mond krulde op in een veelbetekende glimlach. Max Westin was zich er goed van bewust hoe onweerstaanbaar hij was, waardoor hij voor haar onweerstaanbaar werd. Zelfvertrouwen was een eigenschap die ze hoog aansloeg. Dat gold ook voor een tikkeltje ondeugendheid, en dat had Westin zeker. Dat donkere aura verraadde dat hij speelde met de grenzen van zwarte magie. Ze betwijfelde of de Raad hem beter in bedwang had dan haar.

Hij beviel Victoria nu al ontzettend. Ze liet zich in haar eigen stoel zakken en schikte haar benen zo onder haar zwarte kokerrok dat ze op hun voordeligst uitkwamen.

‘Het museum biedt zijn oprechte verontschuldigingen aan voor het verlies van uw halsketting,’ begon hij.

Haar glimlach werd breder. Hij ging haar niet vertellen wie hij was. Wat heerlijk. ‘U komt op mij niet over als een typische curator, mr. Westin.’

‘Ik ben hier namens de verzekeringsmaatschappij van het museum. Een verlies van deze omvang vereist vanzelfsprekend een onderzoek.’

‘Dat is natuurlijk geruststellend.’

Victoria bekeek hem door de sluier van haar wimpers heen en merkte de energie op die zijn rusteloze aard verraadde. Zijn stevige, volle lippen waren een aanwijzing voor zondige

verlokkingen. Ze was dol op zondige, energieke mannen. Deze was een beetje te formeel naar haar smaak, maar met de juiste overreding kon dat veranderen. Uiteindelijk gaven ze zich allemaal gewonnen. Het was het enige deel van het spel dat haar teleurstelde: de overgave.

‘U lijkt opmerkelijk op uw gemak,’ mompelde Westin, ‘voor een vrouw die zojuist een sieraad van onschatbare waarde heeft verloren.’

Victoria raakte helemaal opgewonden. Zijn stem was diep en een beetje schor, alsof hij zojuist uit bed was gerold. Het was een verrukkelijke stem, net als de rest van hem. Hij was zeer breedgeschouderd en toch was hij slank. Elke beweging die hij maakte was een sierlijke golfbeweging van prachtig gevormde spieren.

‘Het heeft geen zin om me druk te maken,’ zei ze, terwijl ze nonchalant haar schouders ophaalde. ‘Bovendien bent u hier om de halsketting te zoeken en u ziet er... capabel uit. Waarover zou ik me zorgen maken?’

‘Over het feit dat ik hem niet zal terugvinden. Uw vertrouwen in mijn kunnen is vleiend, miss St. John, en niet misplaatst. Ik ben erg goed in wat ik doe. Maar soms zijn dingen niet wat ze lijken.’

Het was duidelijk een waarschuwing.

Ze stond nadenkend op en liep naar de glazen wand achter haar bureau. Hoewel ze haar rug naar hem had toegekeerd, voelde Victoria hoe de hitte van zijn blik haar van top tot teen streelde. Ze betastte de parels die haar hals sierden en keek uit over de skyline van de stad. ‘Als het moet, koop ik gewoon weer een andere. Voor geld is alles te koop, mr. Westin.’

‘Niet alles.’

Geïntrigeerd draaide Victoria zich om en zag tot haar verrassing dat hij op haar af liep. Hij ging naast haar staan en keek naar het uitzicht, maar zijn aandacht was volledig op haar gericht. Ze voelde zijn blik vol macht over haar heen gaan, op zoek naar haar zwakke plekken.

Niet in staat weerstand te bieden aan het gevaar, streek ze met haar schouder tegen hem aan en ademde de rijke, mannelijke geur van zijn huid in: een mengeling van een reukwater van duizend dollar en puur Max Westin. Haar ademhaling werd oppervlakkig en haar hart begon sneller te kloppen. Omdat ze haar doel uit het oog dreigde te verliezen, keerde Victoria zich van hem af. Het was lang geleden dat ze zich te buiten was gegaan aan een machtige man. Te lang geleden. De andere Jagers waren ingenieus en verleidelijk geweest. Westin had die eigenschappen en daarnaast ook nog eens pure magische spierkracht.

‘Max,’ zei ze zachtjes. Ze bespoedigde hun vertrouwelijkheid door zijn voornaam te gebruiken.

‘Hm?’

Ze keek over haar schouder. Hij volgde haar. Stalkte haar. Herinnerde haar eraan dat hij hier het roofdier was.

O, ze zou een hoop plezier aan hem kunnen beleven. Als hij wilde meespelen.

‘Laten we samen iets gaan eten.’

‘Bij mij thuis,’ zei hij instemmend.

Ze liep naar de bar en pakte twee flessen melk, een doelbewuste keuze waarmee ze liet zien dat ze op de hoogte was. Ongetwijfeld wist hij hoe ze te werk ging, maar wist hij ook waarom?

Wist Westin dat Darius met zijn laatste adem zijn magie op haar had overgedragen, waardoor ze veel machtiger was geworden dan de gemiddelde Vertrouweling? Wist Westin dat haar magiër van haar had gehouden en dat ze door die liefde nu haar eigen keuzes kon maken?

Vóór het geschenk van Darius was ze net als andere Vertrouwelingen geweest. De Hoge Raad gaf opdracht tot de koppelingen tussen haar soort en hun magische tegenhangers, zonder rekening te houden met hun wensen. Sommige Vertrouwelingen waren niet gelukkig met hun partner. Zij had meteen de eerste keer geluk gehad, en een liefde voor Darius opgevat die de tijd oversteeg. Nu was ze, door die liefde,

te machtig om tegen haar wil te worden gepakt. In de twee eeuwen sinds ze hem was verloren, was het geen enkele andere magiër gelukt om haar te temmen. Westin zou het al niet beter vergaan. Ze had ooit van iemand gehouden, en intens ook. Voor haar zou er nooit meer een andere magiër zijn.

Ze wiegde met haar heupen, liet een verleidelijke glimlach zien en keerde naar hem terug. 'Wat vind je van bij mij thuis?'

'Nee.' Hij nam de fles aan uit haar uitgestrekte hand, legde zijn vingers doelbewust op die van haar en liet ze daar rusten. Hij zette haar op haar plaats. 'Victoria.'

Haar naam, één woord slechts, maar uitgesproken met zo'n bezitterigheid dat ze de halsband bijna om haar hals kon voelen. Jagers hielden zelf geen Vertrouwelingen, ze vingden hen en speelden hen door aan mindere magiërs. Ze zou nooit meer toestaan dat ze op die manier werd doorgegeven.

Daar stonden ze dan; ze raakten elkaar aan en namen elkaar op. Ze hield haar hoofd schuin en stond toe dat haar belangstelling zichtbaar was. Niet dat ze dat kon verbergen, nu haar tepels hard en duidelijk zichtbaar waren onder haar groene zijden shirt. Haar borst ging op en neer van haar bijna hijgende ademhaling, haar bloed werd heet van zowel zijn nabijheid als zijn verdorven, verleidelijke geur. Hij was zo lang, zo hard en zo intens. Alleen de zijdeachtige lok donker haar die over zijn voorhoofd lag, verzachtte zijn puur mannelijke trekken. Als hij geen Jager was, zou ze zich helemaal over hem heen vlijen, zo graag wilde ze hem.

Terwijl hij omlaag keek naar de ronding van haar borsten, krulde zijn mond op, in een dierlijke glimlach. 'Ik wil wedden dat ik een betere kok ben,' raspte hij zacht, terwijl hij met zijn vingers over die van haar streefde, waardoor er vonken van bewustzijn door haar heen schoten.

Ze maakte een pruilmondje. 'Dat weet je pas als je bij mij langskomt.'

Hij trok zijn hand terug en zijn charme verdween onmiddellijk. 'Bij mij of anders zal ik moeten weigeren.'

Victoria wenste dat ze in haar kattenvorm was zodat ze haar staart tegen hem aan kon zwiepen. Max Westin was overduidelijk gewend om te krijgen wat hij wilde. Hij was een dominant, zoals alle Jagers. Helaas was zij dat ook.

‘Jammer.’ En dat meende ze. Haar teleurstelling deed pijn. Bij hem thuis was geen optie. Wie wist wat voor bezweringen hij daar had opgeworpen? En wat voor speeltjes hij had? Het zou erop neerkomen dat ze een kooi binnenliep.

Ze negeerde de opwindende gedachte bij haar te weegbracht.

‘Ben je van gedachten veranderd?’ Hij was zichtbaar verast.

De man hoorde duidelijk niet vaak genoeg ‘nee’.

‘Ik heb u te eten gevraagd, mr. Westin, en u hebt beperkingen aan de uitnodiging gesteld.’ Ze wuifde haar hand naar de deur in een gebaar van afwijzing dat bedoeld was om hem op stang te jagen. ‘Ik accepteer geen beperkingen.’

Nu waarschuwde zij hém.

Toen hij geen aanstalten maakte om weg te gaan, begon ze hardop te spinnen, een zacht ronkend geluid waarvan de spier in zijn kaak begon te trekken.

Dus... de woeste aantrekkingskracht was wederzijds. Dat zorgde ervoor dat ze zich een beetje beter voelde over het feit dat ze langer moest wachten om hem te krijgen.

Met kalme, doelbewuste bewegingen tilde Westin de fles op en begon te drinken. De op- en neergaande spieren van zijn keel bezorgden haar een droge mond. De dreiging die in zijn handelingen besloten lag, ontging haar niet.

Daarna zette hij de lege fles op de rand van haar bureau en kwam op haar af. Hij knoopte zijn jas dicht voordat hij haar hand pakte. Zijn aanraking brandde, ook al was zijn huid koud en nat van de condens. Zijn blik was net zo ijzig als zijn greep. Hij zou zich herpakken en terugkeren, wist ze.

En zij zou op hem wachten.

Victoria streek weer met haar vingers over zijn palm voordat ze hem losliet. ‘Tot binnenkort, Max.’

Max stapte het St. John Hotel uit en vloekte krachtig. Hij knarste met zijn tanden en vocht de erectie terug die hem op het drukke trottoir in verlegenheid dreigde te brengen.

Victoria St. John was lastig.

Hij had het al geweten op het moment dat de Raad hem had ontboden. Verwilderde Vertrouwelingen temmen was een taak voor de lagere, nieuwere magiërs. Het verzoek had hem in eerste instantie verbaasd, en daarna was hij erdoor geïntrigeerd. Toen hij echter zijn prooi had ontmoet, had hij het begrepen.

Victoria was sluw en speels en bewoog zich met de natuurlijke sierlijkheid van een kat. Haar korte zwarte haar en haar groene ogen met opgaande ooghoeken maakten haar bedwelmend verleidelijk. Hij had haar beeltenis al honderd keer gezien en er niets meer bij gevoeld dan gewoon waardering voor een mooi gezicht. In levenden lijve was Victoria echter verpletterend, een en al sensualiteit en krolsheid. Ze was een beetje dun naar zijn smaak, eerder lenig dan weelderig, maar die benen... Die onmogelijk lange benen... Binnenkort zouden ze om zijn heupen geslagen zijn, terwijl hij zijn pik diep bij haar naar binnen stootte. Maar dat zou nog niet eenvoudig zijn. Dat had ze met haar glimlach wel duidelijk gemaakt.

Ze wist wie en wat hij was, wat betekende dat de geruchten over haar macht waar waren. Ze was geen gewone Vertrouwing.

Hij schudde zijn hoofd. Darius was dom geweest. Vertrouwelingen hadden de sterke hand van een magiër nodig, anders verwilderden ze. Victoria was daarvan een heel goed voorbeeld. Ze was nu al te wild, zoals ze de Hoge Raad keer op keer tartte.

Ze had ook hém getart.

Max was zowel geïntrigeerd als aangetrokken, en ging in gedachten de informatie na die hij had vergaard voordat hij haar benaderde. Victoria was een van de meest vooraanstaande figuren van hun soort. Door haar slimme zakelijke

activiteiten had ze de franchise van een motel uitgebreid tot een van de grootste ketens van kwaliteitshotels van het land. Tot aan het overlijden van haar magiër was ze een geëerd lid van de magische gemeenschap geweest. Haar verwildering sinds het heengaan van Darius versterkte de mening van de Raad dat de koppelingen maar beter konden worden gesmeed op grond van nuchtere berekening dan door middel van romantische affaires. Zo nu en dan bloeide er evengoed wel liefde op, zoals bij Victoria was gebeurd, maar dit kwam veel minder vaak voor als de Raad zich ermee bemoeide.

Max sloeg de hoek om en stapte een steegje in. Gebruikmakend van zijn machten overbrugde hij in een oogwenk de afstand door de stad naar zijn appartement. Daar ijsbeerde hij rusteloos over de glanzende betonnen vloer, en al zijn zenuwen stonden op scherp. Hij twijfelde er niet aan dat Victoria St. John zelf haar halsketting had gestolen. Een mens zou die diefstal onmogelijk voor elkaar hebben kunnen krijgen.

De beveiliging van het museum was te geavanceerd. Victoria had het gedaan omdat ze wist dat ze door de brutaliteit van de daad nog weer een Jager achter zich aan zou krijgen. De Raad werkte er onvermoeibaar aan om het bestaan van hun soort voor de mensen verborgen te houden. Haar roekeloze minachting voor hun wetten moest een halt worden toegeroepen voordat ze werden ontdekt.

Maar waaróm gedroeg ze zich zo? Dat begreep hij niet. Er moest een reden zijn die dieper ging dan het feit dat ze geen magiër had. Ze was te beheerst, te berekenend. Ja, ze moest een beetje worden beteugeld, maar ze was niet losgeslagen. Hij was vastbesloten om, voordat hij haar liet gaan, erachter te komen wat haar drijfveer was.

Max ademde scherp uit en keek zijn huis rond: een ruime bovenverdieping die was gehuld in stilte en beschermende bezweringen. De zachtgrijze wanden en de donkere banken zonder armleuningen waren koud en kaal genoemd door

een aantal van zijn subs, maar zelf vond hij de omgeving kalmerend, en hij absorbeerde met het grootste gemak de energie van de plek. Het zou eenvoudiger zijn geweest om haar hier te temmen, waar hij alle instrumenten van zijn vak tot zijn beschikking had. Maar op het moment dat hij dit bedacht, besepte hij dat hij iets anders nodig zou hebben om te slagen waar anderen hadden gefaald.

Om Victoria te temmen zou een unieke benadering nodig zijn. Haar macht was op de een of andere manier verrijkt, want hij had met veel verbazing de lading gevoeld die ze met zich meedroeg. Het verklaarde hoe het haar al die jaren was gelukt om te voorkomen dat ze werd gepakt. Hij zou haar moeten nemen, niet alleen op seksueel gebied, maar in elk opzicht. Ze moest worden overheerst, zoals alle goede Vertrouwelingen dat werden, maar hij moest ervoor zorgen dat ze dat ook wilde. Ze zou zich vrijwillig moeten onderwerpen – met lichaam en ziel – om de halsband te laten verschijnen, omdat haar machten beletten dat ze op de gebruikelijke manier, zonder instemming, werd getemd.

Toen Max dacht aan alle dingen die hij met haar wilde doen, snelde de magie in een verhitte golf door zijn bloed. Hij kon niet ontkennen dat hij reikhalzend uitkeek naar het temmen. Niet zozeer naar het werk zelf, want dat deed hij vaak genoeg in zijn vrije tijd, maar vanwege de vrouw die hij zou bewerken. Alleen al bij de gedachte dat Victoria zich volledig zou onderwerpen, werd elke spier in zijn lichaam hard. Al dat vuur dat hij in haar ogen zag, en haar nonchalante minachting van hoe machtig hij was; niet uit onwetendheid, maar om de kick van het spel. Voor het eerst was er een heel kleine mogelijkheid dat hij zou falen, en dat prikkelde zijn lust zoals niets ooit had gedaan.

Max vroeg zich af aan wie ze zou worden toegewezen wanneer hij klaar met haar was. Ze zou altijd sterker zijn dan andere Vertrouwelingen en hij weigerde haar te breken. Een gebroken Vertrouwing miste de benodigde levenskracht om echt bruikbaar te zijn.